

heateogemissed viimse pârvani tâhhelepannes
matta peaksid jáma; ja olgo sul enneminne
fest hea meel, et wahhest kôrkuus ei tulle so
süddamesse, et ka sinnust ei tulleks üttelda:
„Eal on omma palk käes.”

Oh Jummal! anna Sinna armust kül
isse, et heateggemiste polest ühhe puhta wees-
sone sarnane woiksin olla, mis üsna armas-
tussest üllestkeeb, ja ei tea armastussest eggas-
siust ning kassust isse middagi. Ep olle ka
minna ial tânnamisse wâart, muud kui Sin-
na üksi, kelle käest keik jo saan, mis omma lig-
gimesele teen ehk annan. Ja mis se piisut
siis on, mis liggimenne tânnamatta mulle jâ-
tab, se sure vasto arvates, mis ette Sind
tânnada, ni saggedaste mo mele ei tullege.

S i p p e l f a s .

Kottolt juhtus koggematta ühhe sippelka
peasa jure tullemä ja watis tûtti aega peâlt,
kui ussin se rahwoke on tööd teggemäs, ja
hea meel vlli temmal wadates. Ja Galo,

moni sannad tullid ta mele, kui ütleb Õpp. 6,
6-8: „Minne sippelka jure, sînna laist!
wata temma wîsid, ja sa targaks. Et
temmal kûl ep olle pealikkut, ei ül-
lewatajat eggas wallitsejat: siiski wal-
mistab ta omma leiba suil ja for-
jab kõko omma toidust leikusse
aial;” ja mótlus isseeneneses: Armas Jum-
mal! leitakse kûl innimesi, kes aialikko war-
ra murretsemisses ja piûdmisises, tööd eggas-
maewa ei karda, kui sippelkad; agga kust se
kûl tulleb, et, parrago Jummal, ni laisad ol-
leme ja tuimid, waimolikko warra pûdes ning
kasso omma hingele? Oisego need piisotessed
mittokord pu pilspakesse, ehk muud, mis palju
surem neist ennesest, sure waewaga ühhest
kohast teise weavad, ennam weretes kui sel-
jas kandes: nendasamoti rõtvad innimes-
se lapsed ka mittokord surema murre koorma
enneste peâle, kui sudavad kanda, ja ep olle
fest, kui sedda árrakalome, ommeti nisuggusse
pupilspakesse wâart — ja seep se on, mis proh-
met ütleb Laul 7, 7.: „Kûl neminad mõl-